

Scenariusz (z przegięciem) inscenizacji na podstawie legendy
pt. „Waleckie jezioro”
autor: Agnieszka Wróbel

Występują:

Narrator

Ojciec

Ryfka

Zbyszko

Kostiumy:

Współczesne stroje, nawet nieco ekstrawaganckie (kurtka ze skóry, czapka z daszkiem, krótka spódniczka...)

Rekwizyty:

Niebieski materiał imitujący jezioro, wędkę, sprzęt rybacki...

lub

Scenografia:

na parawanie – widok brzegu jeziora, drzewa, w oddali współczesny domek jednorodzinny, samochód, kino „Tęcza”, fontanna, nowoczesny motor...

Narrator: Dawno, dawno temu - a może wcale nie tak dawno - kiedy nie było jeszcze miasta Wałcza, tylko rybacka osada Wolczen zwana, jeziora Zamkowe i Raduńskie stanowiły jedno duże jezioro, bardzo zasobne w ryby. Jedna rodzina rybacka zarzucała sieci po jednej stronie jeziora, druga po drugiej, czasem wypływali aż na środek jeziora. Żyli zgodnie do pewnego jednak czasu.

SCENA I

Zbyszko: Siema Ryfka. Ale ty mi się kurcze blade podobasz.

Ryfka: Nooo. Ty mi też.

Zbyszko: Fajna z ciebie laska. Chciałabyś ty mnie?

Ryfka: A co bym miała nie chcieć. Pewno, że bym chciała. A będziesz mnie woził na motorze?

Zbyszko: Pewnie, że tak. Ale mam też niezłą brykę.

Ryfka: A będziesz mnie zabierał do kina „Tęcza”?

Zbyszko: No jasne.

Ryfka: W sobotę spacer przy fontannie, a w niedzielę – do kościoła.

Zbyszko: Obiecuję.

Ryfka: Wiesz co, możemy mieć jednak problem, bo ojciec obiecał mnie Wojśławowi z sąsiedniej osady.

Zbyszko: Temu ćwokowi? Żartujesz.

Ryfka: Ale ten wieśniak uratował mojemu ojcu życie i ma teraz wobec niego dług wdzięczności. Wiesz, kiedy cię nie znałam, nie sprzeciwiałam się woli ojca.

Zbyszko: Ryfka, ty musisz z ojcem pogadać. Wytłumacz mu co i jak.

Ryfka: Dobra, ty się nie martw. Już ja mu to jakoś to wyłożę.

SCENA II

Ryfka: Cześć tato.

Ojciec: Co tam mała? Kasę chcesz na jakieś nowe ciuszki?

Ryfka: Tato, mam sprawę. Zakochałam się w Zbyszku. Nie chcę tego Wojśława.

Ojciec: Ale córuś. Nie możemy złamać danego słowa. Przecież wiesz, że on uratował mi życie.

Ryfka: Tato, ja z nim nie będę. Obiecałeś mi, to sam za mąż za niego wychodź.

Ojciec: Ryfka, opamiętaj się. Uważaj, co mówisz.

Ryfka: Wiesz co? A może mnie jakoś wykupisz? Zastąp mnie jakimś wypasionym podarunkiem. Może da się przekupić?

Ojciec: Słowo dane, ważniejsze nad wszystko! Wojśław mi życie uratował. Honor nie pozwala mi na złamanie przysięgi.

Ryfka: Tato! Tu idzie o moje szczęście, o moje życie całe. Mogę kochając Zbyszka za innego iść? On motorem wozić obiecał, do kina prowadzać, przy fontannie spacerować? Czy myślisz, że ten Wojśław będzie to dla mnie robił?

Ojciec: Nie wydziwiał córuchna. Jak powiedziałem, tak ma być i koniec gadania. Dla mnie honor najważniejszy.

Narrator: Ryfka jednak wyżej ceniła miłość. Uciekła więc ze Zbyszkiem. Zamieszkali samotnie nad innym jeziorem. Zbyszko zbudował niezłą chatę. I żyli razem, a choć ich miłość była wielka, szczęście mąciły wieści o tym, co się w rodzinnej osadzie dzieje.

SCENA III

Rusałka: Cóż tacy smutni nad wodą siedzicie?

Ryfka: Nasze rodziny ciągle się kłócą. Nie mogą się pogodzić.

Zbyszko: To przez nas. Pokochaliśmy się. Nie posłuchaliśmy woli ojca i teraz masz babo placek.

Rusałka: Czy tylko o kłótnie chodzi?

Ryfka: A gdzież tam. Ostatnio to uszkodzili sobie nawzajem sieci.

Zbyszko: Niedługo pobiją się albo strach myśleć co jeszcze zrobią. Zawzięci są strasznie.

Rusałka: Zaradzimy temu. Jutro rano wasze rodziny przestaną kłócić się o łowiska. Już ja coś wykombinuję.

Narrator: Jak obiecała, tak się stało. Nocą wody jeziora nagle się rozstały wyłonił się pas ziemi wilgotnej, zamulonej, przecięty rzeczką, łączącą powstałe w ten sposób dwa oddzielne jeziora.

Ryfka: O matko. Co się stało?

Zbyszko: Jeziora się rozłączyły. A to numer.

Ryfka: Rusałka nieźle to wymyśliła. Sprytna sztuka.

Ojciec: Dzieci moje. Zrozumiałem, że to znak, by zaprzestać wreszcie sporów. Stary głupiec ze mnie. Przegiąłem.

Ryfka: Dobrze, że tatko w końcu pojąłeś swój błąd.

Ojciec: No tak. Teraz jedna rodzina może łowić ryby na jednym jeziorze, druga na drugim i koniec kłótni

Narrator: Zbyszko i Ryfka żyli długo i szczęśliwie. Ziemia, która niegdyś była pod wodami jeziora pozostała na długo podmokła. Do dnia dzisiejszego istnieje przepływ między jeziorem Raduńskim i Zamkowym.